

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ondřeje Sekvarda v právní věci žalobce: **Ing. D. M.**, zastoupený Mgr. Alešem Charvátlem, advokátem se sídlem Kozí 4, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské náměstí 1, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2018, č. j. MMB/0263897/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2020, č. j. 62 A 135/2018 – 72, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II. Žalobci **se u k l á d á** povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1000 Kč, a to ve lhůtě **15 (patnácti) dnů** od doručení tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasné podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Napadeným rozsudkem byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Řečkovice a Mokrá Hora (dále jen „správní orgán prvního stupně“), č. j. MCBRMH/003943/18/2000/REMI ze dne 2. 5. 2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „stavební zákon“), jehož se měl úmyslně dopustit tím, že v období od 4. 5. 2017 do 4. 6. 2017 v rozporu se stavebním povolením ze dne 21. 3. 2016, č. j. MCBRMH/001719/16/2100/SVDE, provedl změny stavby G. X v B. na pozemku parc. č. X v k. ú. X vybudováním zdiva 3. a 4. NP, věnce nad 3. NP a nad 4. NP, stropní konstrukce nad 3. NP s vynecháním otvorů pro budoucí výplně otvorů, osazením ocelových konzol v úrovni 3. NP a 4. NP do obvodového zdiva ve dvorní části objektu, vybudováním krovu na 4. NP, včetně laťování a izolace, osazením

střešních oken a téměř kompletního pokrytí střešní krytinou. Dále byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona, kterého se jako stavebník měl z nedbalosti dopustit tím, že v období od 15. 5. 2017 do 31. 5. 2017 v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona neuposlechl výzvy stavebního úřadu k bezodkladnému zastavení prací na objektu G. X v Brně ze dne 4. 5. 2017, č. j. MCBRMH/003350/17/2100/SVDE. Současně byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona, kterého se jako stavebník z dopustil nedbalosti tím, že v období od 1. 6. 2017 do 5. 6. 2017 v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona neuposlechl rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 5. 2017, č. j. MCBRMH/003753/17/2100/SVDE, kterým bylo nařízeno zastavení prací na předmětné stavbě. Za popsané přestupky uložil správní orgán prvního stupně stěžovateli podle § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona pokutu ve výši 200 000 Kč. Současně byla stěžovateli uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč.

[2] Zároveň s podáním kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel dovozuje, že by mu mohla vzniknout v důsledku výkonu pravomocného prvostupňového rozhodnutí co do uložené pokuty újma. Namítá, že nelze vyloučit exekuci uložené pokuty prodejem jeho majetku, neboť stěžovatel nedisponuje finančními prostředky k uhrazení pokuty. Takové následky by pak stěží šlo navrátit v původní stav. Zároveň stěžovatel uvádí, že výkonem prvostupňového rozhodnutí by mohl být zmařen účel řízení o kasační stížnosti, a to právě v případě výkonu rozhodnutí. Stěžovatel k návrhu na přiznání odkladného účinku přiložil kopie usnesení soudního exekutora Mgr. Ing. Josefa Cingroše ze dne 10. 7. 2017, č. j. 009 EX 226/17 – 22, o zakázání stěžovateli nakládat se svým majetkem (zejm. nemovitým majetkem) a s účty vedenými u peněžních ústavů, dále vyrozumění o zahájení exekuce na nepeněžitá plnění (zdržení se stavebních prací a odstranění stavby) z téhož dne, výzvu soudního exekutora ke splnění vymáhané povinnosti z téhož dne, týmž dnem datovaný exekuční příkaz na zmíněná nepeněžitá plnění a konečně také usnesení Městského soudu v Brně ze dne 21. 8. 2018, č. j. 103 EXE 1635/2017 – 126, jímž byl zamítnut stěžovatelův návrh na odklad exekuce. Stěžovatel následně zdůraznil, že na základě předložených rozhodnutí není oprávněn nakládat se svým majetkem.

[3] Stěžovatel má za to, že přiznáním odkladného účinku, tj. oddálením zaplacení uložené pokuty, nevznikne újma jiným osobám. Současně uvádí, že přiznání odkladného účinku považuje za souladné s veřejným zájmem v podobě zákonnosti rozhodování správního orgánu, resp. s veřejným zájmem na ochranu práv osoby nezákonně sankcionované správním rozhodnutím (stěžovatel sporuje, že se porušení stavební kázně dopustil právě on).

[4] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v soudem stanovené lhůtě nevyjádřil.

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že nebylo osvědčeno naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.

pokračování

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Podle citovaného ustanovení soud při rozhodování o odkladném účinku poměřuje závažnost újmy, která může vzniknout stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která může naopak vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Možná újma hrozící stěžovateli přitom musí být nepoměrně vyšší a zároveň nesmí být přiznání odkladného účinku v rozporu s veřejným zájmem. Odkladný účinek kasační stížnosti má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti je prolamována právní moc soudního rozhodnutí, což je zákonem podmíněno splněním stanovených podmínek.

[8] Nejvyšší správní soud má za to, že potenciální újma, kterou stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku popsal, nedosahuje intenzity ani výjimečnosti odůvodňující vyhovění jeho návrhu. Jak uvedeno již výše, přiznání odkladného účinku kasační stížnosti má představovat výjimku ze zákonného pravidla § 107 odst. 1 s. ř. s., podle kterého kasační stížnost odkladný účinek v zásadě nemá. Aby byla zachována výjimečná povaha tohoto institutu, musí stěžovatel žádající o přiznání odkladného účinku náležitě tvrdit a doložit, že v předmětné věci existují takové výjimečné okolnosti, které ji činí vůči typově shodným případům výjimečnou. V nyní posuzované věci však, podle názoru Nejvyššího správního soudu, stěžovatel takové okolnosti netvrdil ani nedoložil.

[9] V první řadě je třeba uvést, že se nejedí plausibilním stěžovatelovo tvrzení, podle kterého nemůže vůbec nakládat se svým majetkem, když stěžovatel zaplatil např. soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí žalovaného a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Nadto je v řízení na základě udělené plné moci zastoupen advokátem, přičemž stěžovatel ani netvrdí, že by šlo o advokáta určeného k poskytnutí bezplatné právní služby Českou advokátní komorou. Nejvyšší správní soud rovněž podotýká, že stěžovatel nedoložil své majetkové poměry takovým způsobem, který by umožňoval bez dalšího konstatovat absolutní nemožnost uhrazení předmětné pokuty bez toho, aby bylo nutné tuto sankci exekuvovat. Není např. ani postaveno nájisto, že by si stěžovatel nemohl prostředky k financování pokuty opatřit cestou úvěru či zápůjčky, čímž by eliminoval riziko exekuce prodejem majetku a újmu způsobenou právními účinky prvostupňového rozhodnutí (splatností uložené pokuty) by pak představoval z ekonomického hlediska v podstatě „jen“ úrok (v případě úvěru nebo úročené zápůjčky).

[10] Bez povšimnutí však nelze ponechat ani skutečnost, že v zásadě každou pokutu lze exekučně vymáhat, pakliže není zaplacen dobrovolně. Zároveň lze v případech pokut ukládaných správními orgány obecně konstatovat, že odložení splatnosti pokuty přiznáním odkladného účinku buďto správní žalobě nebo kasační stížnosti nezakládá v jednotlivých případech rozpor s veřejným zájmem a nezpůsobuje zpravidla jakoukoli újmu jiným osobám. Striktně jazykovým výkladem § 73 odst. 2 s. ř. s. by pak bylo nezbytné odkladný účinek žalobám a kasačním stížnostem ve věcech správního trestání, byla-li uložena pokuta, zásadně přiznávat. Správní soudy však v rámci výkonu své pravomoci nejsou správními orgány a soudní řízení správní není pokračováním správního

řízení. Proto je k přiznání odkladného účinku návrhu na zahájení řízení o žalobě nebo o kasační stížnosti nezbytné přistupovat v ojedinělých případech, neboť opačný postup by premisu předchozí věty v obecné rovině popíral.

[11] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že nemá za prokázané, že stěžovateli vznikne právní mocí rozhodnutí o uložení pokuty újma v podobě exekuce prodejem jeho majetku. Současně podotýká, že i kdyby toto tvrzení prokázáno bylo, nejednalo by se o natolik výjimečnou a svými dopady intenzivní okolnost, která by opodstatňovala další odložení právní moci rozhodnutí o uložení pokuty. Nelze ani odhlížet od toho, že odkladný účinek byl přiznán již stěžovatelově žalobě, a sice usnesením krajského soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 62 A 135/2018 – 48. Stěžovateli se tedy již jednou dostalo soudního přezkumu ve věci samé za současné sítě účinků předmětných správních rozhodnutí. Intenzita hrozící újmy by pro opodstatněnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jakožto mimořádného opravného prostředku musela být podstatě větší.

[12] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal návrh na přiznání odkladného účinku opodstatněným, zamítl jej výrokem I. tohoto usnesení.

[13] Výrok č. II. tohoto usnesení vychází z toho, že povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit, podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, aplikovaného per analogiam (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32). Stěžovatel je proto do patnácti dnů od doručení tohoto usnesení povinen zaplatit soudní poplatek ve výši 1000 Kč. Poplatek je možno zaplatit na účet Nejvyššího správního soudu č. 3703-46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno, variabilní symbol pro identifikaci platby je: 1020405620.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

pokračování

Vyhovuji výzvě a zasílám Nejvyššímu správnímu soudu v kolkových známkách určený soudní poplatek.

ke sp. zn. 2 As 56/2020

podpis

.....

↓ místo pro nalepení kolkových známek ↓